

Slujind lui Cristos

Este multă slujire pe care o realizează adevărații slujitori ai Domnului despre care nu are cunoștință niciun ochi omenesc. Ceea ce ei fac trebuie făcut ca pentru Domnul; de la El așteaptă răsplata și, în același timp, învață să aibă părtășie cu Cristos la suferințele și slujirea Lui.

E o dovadă de înțelepciune să nu căutăm laudă de la oameni. Dacă, în relațiile noastre cu sfinții, în loc să umblăm după reputație, căutăm să ne găsim aprobarea la Dumnezeu, va urma și reputația, fără îndoială.

Nu te uita la cantitatea, ci la calitatea slujirii tale, indiferent care ar fi acea slujire. Dacă e vorba de predicare, nu predicarea este lucrul dintâi; mai întâi trebuie păzită inima. Apoi, două sau trei vorbe spuse în puterea Duhului pot fi de mai mult folos decât o predică lungă.

Iertarea

Petru L-a întrebat pe Domnul: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” (Matei 18:21-22). Ce justificare a avut Petru să întrebe: „Cât de des?” Dacă ar fi fost la poalele muntelui Sinai, ar fi putut întreba: „Cât de des?” Fiind în legământul harului, noi spunem: „De șaptezeci de ori șapte”.

Dacă suntem chemați să-i judecăm pe frații care au păcătit, trebuie să-i judecăm înaintea Scaunului îndurării. Acolo noi înșine suntem judecați ca unii care adeseori păcătuim și adeseori suntem iertați.

Adesea, acele nedreptăți sunt cel mai greu de iertat care sunt cunoscute doar de cel nedreptățit și de cel ce a făcut răul.

Dacă ceilalți acționează cu nedreptate față de noi, iar noi suntem iritați, aceasta este o dovadă că atunci privim mai mult la făptură decât la Dumnezeu.

Cei mai potriviți pentru lucrarea de muștrare sunt cei care sunt severi cu ei înșiși, dar blânzi față de ceilalți. Cei care însă sunt prompti în a muștra pe alții au ei înșiși nevoie să fie muștrați.

Sărăcia în duh

Noi trebuie să trăim ca niște cerșetori dependenți de dragostea lui Cristos. Nu suntem la adăpost de curse decât dacă suntem în felul acesta săraci în duh.

Cristos a fost singurul care, fără efort, a putut să se mulțumească să fie „un vierme, și nu om” (Psalmul 22:6).

Persoana care se înalță pe sine coboară tot atât de mult în ochii lui Dumnezeu pe cât crește în proprii ei ochi.

Ne scufundăm în nimicnicie pe măsură ce creștem în Cristos.

A crește în sărăcia duhului înseamnă, de fapt, a crește în har: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5, KJV).

Dacă stăm la picioarele lui Isus, orice laudă carnală este exclusă, avem gândirea Lui înțeleaptă în toate lucrurile și nu ne putem purta necuviincios.

Nu avem niciun sprijin pentru talpa piciorului nostru decât în Cristos. Ori de câte ori un biet nevoiaș Îl caută pe Domnul, El Se poartă cu un astfel de om ca și Noe cu porumbelul. Noe și-a întins mâna și l-a luat în corabie.

Dacă ne învinuim pe noi înșine, Cristos ne îndreptățește. Dacă suntem muți când e vorba de a vorbi în apărarea noastră, El Își deschide gura pentru a pleda cauza noastră, și leagă inimile noastre rănite.

Dacă sunt mulțumit să fiu nimic, nu mă pot simți jignit, iar când sunt *cu adevărat* smerit și știu că sunt un *vierme*, nu mă voi plânge dacă voi fi călcat în picioare.

Mândria hrănește aducerea aminte a nedreptăților suferite; umilința le uită și, deopotrivă, le iartă.

Lot nu s-a apropiat niciodată suficient de mult de Dumnezeu pentru a-și cunoaște propria inimă. Avraam, și nu Lot, a fost cel care a spus: „nu sunt decât praf și cenușă” (Geneza 18:27).

Porniri rele

O, ce nepotrivite sunt cântirile, invidiile și altele de genul acesta în viața unui creștin! Dacă privim dincolo de suprafață, vom descoperi că rădăcina acestor lucruri este mândria nerăstignită, precum și o conștiință necurățită.

Mândria nu se pleacă niciodată decât pentru a-și lua avânt ca să se înalțe și mai sus.

Bețivii, ucigașii, idolatrii nu pot intra în Împărăția cerului. Păcatele unor astfel de oameni sunt considerate mari chiar și de conștiința naturală. Dar lăcomia – cine o condamnă? Totuși, omul care este avid după aur este, ca și ucigașul, condamnat de Dumnezeu.

Satan obține atâta avantaj asupra noastră cât îi oferim noi.

Una din marile ținte ale lui Satan este aceea de a-i duce în rătăcire pe copiii lui Dumnezeu și pe slujitorii lui Cristos. Dacă nu poate face asta, îi va ispiti să țină ascunsă o parte din adevăr, sau să fie preocupată cu orice altă parte în afară de cea privitoare la Isus Cristos, și la El răstignit.

Suma virtuților omului este aceasta: „praf și cenușă”. Totuși, Satan îi amăgește pe oameni să se creadă cineva; îi ajută în direcția perfecționării sinelui, a îmbunătățirii sinelui și astfel îi orbește cu privire la adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu.

Cunoașterea de sine și judecata de sine

Adevărata judecată de sine îl ține afară pe vrăjmaș. Cu cât vom practica mai mult judecata de sine, cu atât carnea din noi va fi sesizată mai mult de *noi înșine*, și va fi văzută mai puțin de *ceilalți*.

Atunci când ne judecăm pe noi înșine, trebuie să avem un ochi îndreptat asupra Apărătorului pe care Îl avem la Tatăl, altfel vom avea o conștiință tulburată, ceea ce nu ne este de folos.

Cercetarea de sine este un lucru serios și folositor; ea ar trebui să conștientizeze, în principal, din: „Suflete al meu, crezi? Iubești?” (Evrei 11:6; 3:12-13; Ioan 13:34-35; Romani 13:10; 1 Corinteni 13).

Obiceiul de a ne judeca pe noi înșine este printre cele mai bune dintre deprinderile spirituale.

„Domnul este un Dumnezeu care știe totul, și toate faptele sunt cântărite de El” (1 Samuel 2:3). Deoarece Dumnezeu cercetează *inima*, în nenumărate cazuri judecata Lui condamnă acolo unde omul poate că aprobă și laudă.

Cu cât Îl invităm mai des pe El, Cel cu care avem de-a face, să folosească tăișul ascuțit al „sabiei Duhului” asupra conștiinței noastre, cu atât vor fi mai puține locuri în noi în care să se înfișă săgețile arzătoare ale lui Satan.

Dacă am ține mai mult cont de faptul că „avem un Apărător la Tatăl” (1 Ioan 2:1, București 2001, marg.), nu ne-am duce departe de cărările Domnului și de prezența Lui. Acest Apărător face apel la mila și la dragostea Tatălui, dar și la sfințenia Lui. Apărătorul a fost Cel care a spus: „Duhul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). El cunoaște toate situațiile noastre, precum și tăria ispitei și a încercării. Fie ca *cea dintâi* preocupare a conștiinței să fie aceea de a se gândi la acest „Apărător” de la Tatăl. Atunci care copil al lui Dumnezeu ar zăbovi să facă mărturisire ori de câte ori este cazul?

Fiecare dintre noi are în sine un rău anume care îl hăituieste – o greutate care trebuie dată la o parte (Evrei 12:1, București 2001).

Să-I cer *eu* Domnului să-mi dea cunoașterea de sine; căci cunoașterea de sine, deși e un lucru dureros, e și necesar, și răsplătește toată truda cercetării și toată lepădarea de sine ce m-ar putea costa.

Când Israel suferă înfrângere în fața cetății Ai, e timpul să facă ceea ce, într-adevăr, ar fi trebuit făcut înainte: să-l descopere pe Acan din tabără (vezi Iosua 7).

Când îl văd pe un frate căzut în vreo greșală, să fiu conștient de propriile lucruri care mă hărțuiesc și să caut să-l ridic cu duhul blândetii.